

Beeld: Martijn Jaarsveld

GOEDE DAAD

Daar lig ik dan. Op een lege, verlaten parkeerplek. Mijn hoofd bonzend van de pijn. Door alle pijn lukt het mij niet om op te staan. Ik kijk om me heen, in de hoop te herinneren hoe ik hier ben beland. Er ligt bloed op de grond – en ineens schiet het mij te binnen. Mijn naam is Aimane Achahbar. Ik leef in een gezin waarbij het financieel niet erg goed gaat. Ik ben 20 jaar oud en ik lig hier omdat ik snel veel geld wilde verdienen.

Ik fietste door de koude straat. Het was laat in de nacht. Ik had mijn capuchon op om niet op te vallen. Toen ik bij het huis van Tony was aangekomen, begon mijn hart sneller te kloppen. Ik stond voor de deur en klopte aan. Tony's chauffeur deed open. Het huis was lekker warm, maar toch voelde ik mij niet op mijn gemak. Ik werd naar de kamer van Tony geleid. Tony was een lange, Italiaanse man. Hij zag er niet ouder uit dan dertig jaar. Door mijn financiële status, heb ik al eerder voor hem moeten werken.

'Dus jij wilt weer geld verdienen?' vroeg Tony.

'Graag,' zei ik zenuwachtig.

Hij gooide een rugzak op zijn bureau en gaf mij een adres dat ik goed moest onthouden.

Terwijl ik naar het adres toe fietste, stopte ik ergens om in de rugzak te kijken. Die zat vol met pakketjes, gewikkeld in ducttape. Ik was nog maar een paar straten van mijn bestemming verwijderd. Ik dacht aan mijn ouders en hoe blij zij zouden worden als we alle schulden hadden terugbetaald.

Dit bracht mij op een idee. Ik fietste een andere straat in en vond een restaurant. Eén van de pakketjes deed ik in een vuilniscontainer van het restaurant. Als mijn werk voor Tony erop zat zou ik dit pakketje zelf doorverkopen.

Toen ik bij het adres aan kwam, belde ik aan. Een man deed vloekend de deur open, maar glimlachte toen ik hem mijn rugzak gaf. Hij gaf mij een nieuwe rugzak en wat fooi. Voor ik op mijn fiets stapte keek ik weer stiekem in de rugzak. Er zat een dikke, gele envelop vol geld in.

Ik fietste de straat van Tony in en klopte weer aan. Weer deed zijn chauffeur open en leidde mij naar Tony's kamer. Ik gaf Tony de rugzak. Hij pakte het geld eruit en gaf me vier vijftigeurobiljetten.

Zenuwachtig liep ik naar buiten en pakte mijn fiets, maar net toen ik wilde wegrijden riep Tony's chauffeur mij na. Toen ik bleef doorfietsen stapte hij in de auto en zette de achtervolging in. Ik wist meteen waar het om ging. Paniekerig racete ik door de straten, tot mijn benen zeer deden en ik me niet meer goed op de weg kon focussen. Toen ik een bocht om ging, botste ik tegen een geparkeerde auto. Voor ik kon weg kon rennen was de chauffeur bij me. Hij pakte me vloekend beet en vroeg me waar het pakketje was. Uit angst vertelde ik hem alles. Ik moest met hem meerijsen. Maar tot mijn verbazing reden we niet naar het restaurant. Ik kreeg een bang voor gevoel toen de auto stopte en ik zag waar we waren. We waren op een lege, verlaten parkeerplek...